

ქვეყნის

1993
საბჭოთაობა
29
ივლისი
№30 (10621)
ფასი 10 კუპონი

საქართველოს დამოუკიდებელი საზოგადოებრივ-კულტურული გაზეთი გაზეთი გამოდის 1990 წლის 1 მარტიდან

საქართველო და მისი სინამდვილე

საქართველო ამჟამად დიდი საფრთხის წინაშე დგას. ხახადა-ფრენილი უფსკრული შემზარავად ამოგვურებს ქვეყნიდან. მხოლოდ ერთი წაბორძიკება, ერთი გაუფხვრისწინებელი ნაბიჯი და ცაც თა ვზე დაგვენგრევა. ასეთ დროს აბსურდია თითქოს რამე ილაპარაკო, ვინაიდან უფსკრულის პირას მისულ ხალხს, ბუნებრივია, სხვა საფიქრალი აქვს და იგი არც მოგისმენს.

საქართველოს თავისი არსებობის მანძილზე მრავალჯერ განუცდია აოხრება—აწიოკება, მაგრამ საბოლოოდ მაინც გამოსულა იმ გაპირვებიდან, რომელიც იმ იყო და კვლავ აღორძინების გზას შესდგმოდა. ეტყობა, ძლიერი იყო ქართველ კაცში გადარჩენის იმედი და რწმენა. იგი თავის დაუცხრომლობას ბოლომდე ამუდვანებდა ხოლმე. ქართველი კაცის ასეთი შემართება აკვირვებდა და აშფოთებდა მტერს. სწორედ იმ ქართული სულით, იმ ქართული ძალისხმევითა და შემართებით

მოვედით დღემდე და როცა ყველაფერი ეს მოგვიჩვენებდა თუ მოგვიჩვენებს, როცა დავშორდით, თუ დაგვაშორდეს ყველაფერი ერთ-ერთს, სისხლბორცეულს, მართლაც, ძნელია, მომავალზე, საერთოდ, გადარჩენაზე ილაპარაკო.

ქართველი კაცი, უპირველეს ყოვლისა, კვლავ უნდა დაუბრუნდეს თავის პირვანდელ სახეს, მან უნდა დაიბრუნოს ის წინეჩვეულება, რაც ოდითგანვე იყო ქართველისთვის დამახასიათებელი ნიშანთვისება. ქართველმა კაცმა სიყვარული უნდა შეიძლოს, უნდა შეიძლოს დანდობა საკუთარი ძმის, მოკეთის... ქართველმა კაცმა ბევრი რამეც უნდა აიტანოს. ისევ და ისევ საკუთარი თავისა და ქვეყნის სასარგებლოდ.

საქართველოში პოლიტიკურმა, სოციალურმა და ეკონომიკურმა გადატრიალებამ კატასტროფად მიიყვანა ხალხი. ეს რეალობაა და პირველი სიტყვა, ჩვეულებით

სამეზრ, მთავრობამ უნდა თქვას. მაგრამ ამ „გადატრიალების“ ხელმძღვანელი აშუამინდელი მთავრობა თვითონ და ამდენად, კარგს არაფერს უნდა მოველოდეთ მათგან. ამიტომ არსებული სისტემა და პოლიტიკა უნდა შეიცვალოს! შეიცვალოს უნდა ის კანონები და ფორმები, რაც დღესთვისაა გატარებული საქართველოში!

...დავით აღმაშენებელი, როცა ქვეყნის სათავეში მოვიდა, საქართველო ათჯერ და უფრო მეტად იყო დანგრეული და გაჩანაგებული, ვიდრე დღესაა, მაგრამ მისი მოსვლით ქვეყანამ სულ მალე მოითქვა სული. საკითხავია, თუ როგორ შესძლო დავით მეფემ ყოველივე ეს? არ უნდა დავაფიქვდეს, რომ ქვეყნის სათავეში დავით აღმაშენებელი აღმშენებლობის პრინციპით მოვიდა. მან, უწინარეს ყოვლისა, ისეთი კანონები და რეფორმები გაატარა საქართველოში, რომელიც ხალხისთვის და ქვეყნისთვის იქნებოდა კეთილდღეობის მომტანი. „სა

ქართველო უნდა აღორძინდეს.“— ეს იყო დავით აღმაშენებლის ლოზუნგი. მაგრამ რა მანქანებით და რა მეთოდებით? ამაზე ხალხი ფიქრობდა. სწორედ ამაზე ფიქრმა და განსჯამ წარმოშვა დავით აღმაშენებლის ფენომენი. დღესათვის არსებულმა სისტემამ და პოლიტიკამ კი, ამის საპირისპიროდ, იმდენი ქნა, რომ ქართველ კაცს საბოლოოდ დაუკარგა ისედაც შერყეული ის წინეჩვეულება, ის ხასიათი, ის მიმტევებლობა, ის სირცხვილის გრძნობა, რომლითაც თავი მოქონდა მუდამ.

ჩვენს ქვეყანას ახლა მხოლოდ ქართული სული გადარჩენს, ქართული გონი, ქართული სულიკვეთება... ნაღდი, ქეშმარიტი ქართული და არა გამოგონილი. ქართველი ხალხისთვის დღევანდელი დღე სულიერი რეჟიმის გამოცდაა და ვნახოთ, როგორ და რანაირად ჩავაბარებთ ამ მკაცრ გამოცდას.

მერაბ ჯიქია.

დროა, წარსული და ესპანს

ტელევიზიით ხშირად ხდებამ აზრის მუხირება, რომ აფხაზეთის ტრაგიკულ მოვლენებს აღვივებს რუსეთის რეაქციული ძალები. ამ ლოგიკით კამოდა, რამელიცინის აღმინისტრაცია ემჯნება ამ ძალებს და უფრო სტაბილიზაციისათვის ირჯება აღნიშნულ რეგიონში. ჩვენი აზრით, დროა ამდაგვარ თვალთმაქცურ, მოჩვენებით კომენტარებს შევეშვათ და ხალხს ვუთხრათ სრული სიმართლე. დროა დაფიქსირდეს რუსეთის ფედერაციის, როგორც ერთიანი სახელმწიფოს დამოკიდებულება საქართველოსადმი. ბოლოს და ბოლოს წერტილი უნდა დაესვას ქართველი ხალხისთვის თვალში ნაცრის შეყრის პოლიტიკას.

დ. სალია.

ღმერთო, გაზარდე!

გადის თვეები, კვირები, აფხაზეთში დანთებული სიძულვის კოცონი კი მაინც არ ნელდება. ისევ ინგრევა წინა თუ ახლანდელი თაობის მიერ. წვა—დაგვიტ ნაშენები სახლები, ბაღები, სკვერები, სასწავლებლები, ილუბებიან უდანაშაულო ადამიანები. სოხუმი გაჩანაგებულია. იმპერიული ძალების მიერ წაქეზებული აფხაზი სეპარატისტები, თითქოს ჰკუიდან გადადნენო, ისევ ირჯებიან. თანდათან სულ უფრო ძნელდება ტელევიზორის ყურება. კომპარტული სკენები, ხანჯალივით ალესილი სახეები და თვლები სოხუმელებ-

ისა, ლტოლვილი მოხუცებისა და ბავშვების თვლებში არეკლილი სასოწარკვეთის, უმწიბობის გრძნობა, —ყოველივე ეს გაუსაძლის ყოფად ფიქსირდება სისხლიანი მეოცე საუკუნის ბოლო ათწლეულის მატთანში. მაგრამ ქართველ კაცს წუთითაც არ ტოვებს შეგრძნება იმედისა, ხვალისდელი დღის ვაცისკროვნებისა. უცოლოდ დაღვება ყამი და მოცილდება მის რაინდულ გენს სიძულვილის მუხტი. ისევ დაიღვინებს ყანაში ჩვენებური გლხკაცი, ისევ გაიჭრილებს აკვანი ჩვენს ოდა —სახლებში, კვლავ დოვლათით აივსება ბედლები...

ასეა, მოვა ნანატრი სიმშვიდე, ქარიშხალგადავლილ ველ—მინდვრებს მოედება ბიჭუნების და გოგონების ჟვიღ—ხივილი და საოცარი სილადით მოესალაბუნება გულს ჩვენი თანაქალაქელის ცასანა წითაშვილის წრფელი სტიქიონებიც: „პატარა მოდის, სოფლის გზაზე, პატარა ბიჭი. მოათამაშებს გიშერვიტ მაგ მაყვალ თვლებს, ღმერთო გაზარდე ეს პატარა მაგარი ბიჭი, რომ უპატრონოს სამერმისოდ ღვინებს, ხარებს“...

ა. გაბაშინა.

წერილი რედაქციას! მგონია, სწორად ვსჯი

ცხოვრებაში არსებობს ერთი ურყევი კანონზომიერება, რომელიც ნებისმიერი ქართველი გლეხი დაგვიდასტურებს: სადაც ხორბალს დათესავ, იქ აუცილებლად ამოვა სარეველა. მაგრამ სადაც სარეველას დათესავ, იქ არაფრის დიდებით არ მოვა ხორბალი. ეს იმიტომ ხდება, რომ სარეველა პარაზიტია, მან სხვის ხარჯზე უნდა იარსებოს. ხორბალს ეს არ ჰირდება.

ამ მაგალითში გაცხადებული ქეშმარიტების მიხედვით თუ ვიმსჯელებთ, ბოროტებაც პარაზიტია. მოდით, გადავიტანოთ ეს საკითხი პოლიტიკურ სიბრტყეზე. თუ შენს ხალხს არსებობის ელემენტარულ პირობებს ვერ უქმნი, თუ ირგვლივ ქაოსსა და განუკითხობას ამკვიდრებ და ამ დროს საკუთარი კეთილდღეობის პრობლად იგნორირება.

ვინც არ უნდა მიმტყიცოს საწინააღმდეგო აზრის სისწორე, მაინც მგონია, რომ ჩვენ მოგვაატყუეს ბოროტმა მესამე ძალამ თავისი პოლიტიკური ნება მოგვახვია თავზე და ფაქტიურად საქართველოს ძირძველ მიწაზე

ლემებს მშვენივრად აგვარებ. თუ სამართლებრივი სახელმწიფოს აშენებაზე აცხადებ პრეტენზიას, ამ დროს კი ეროვნული ბანკიდან გაზიდული ათეულობით მილიარდი მანეთის ასეველდასავალი არ იცი, რაღა თქმა უნდა, პარაზიტი ხარ. რატომო, იკითხავს ვინმე? იმიტომ, ბატონო ჩემო, რომ პარლამენტართა უმრავლესობა დღეს პატიოსანი ქართველების ხარჯზე ცხოვრობს. უფრო მეტიც, ნებევრობს კიდევ. ქვეყანა, ხალხი სამართლიანობის, წესრიგის, კანონის უზენესობის მოლოდინშია. ამისათვის იბრძვის დღეს ყველა კეთილი ნების ქართველი, თუ არაქართველი.

მჯერა, უკეთურ ძალებზე სიკეთე უცილოდ გაიმარჯვებს.

შ. მანთარია.

კვირკო, გოგვატყუეს

ეს მერამდენედ გვექცევა საბტიკად დროის ღმერთი, თითქოს განგებამ ყოფნა—არყოფნის სასწორზე შეადგოო ქართველთა ეროვნული თვითშეგნება. ეკონომიკურად გავერანებული და სულიერად დაღლილ—შეურაცხყოფილი საქართველო მიადგა იმ მიჯნას, რომლის იქით წყვდ-

იადი ილანდება. აფხაზეთში მავანთა მიერ აგორებულმა ძმათა მკვლელობა ომმა ღირსებებთან ერთად მთელი სისასტიკით გამომწეურა ქართველი კაცის ბევრი მანკიერი თვისება. სწორედ ამ შურმა და გაუტანლობამ, პატივმოყვარეობისა და წამხედურობის ავმა ბაცვილამ მოგვიტანა

ამდენი უბედურება. და აი, გამოჩნდა „სამანი“ ქართველ—აფხაზთა სისხლიანი კონფლიქტის შეჩერების ბურუსიან გზაზე. იღება ხელშეკრულება ცეცხლის შეწყვეტის შესახებ. მაგრამ გულს ღრღნი ატკივებული სულის თანმდევი კითხვა: რა დათმობების ხარჯზე ვიმკით ნანატრ მშვიდობას? ეს ხომ ერთნული ინტერესების შელახვაა, წმიდათაწმიდა და ხელშეუხებელი პრინციპების მნიშვნელოვანი

კონტროლის უფლება წავგართვა. შეიძლება ზოგი რამ არ მესმოდეს სწორად, პოლიტიკურ ნიუანსებში უცხოთემელი წვდომის პრეტენზიები არცა მაქვს, მაგრამ ასეთი დამაკაბალელები გარიგების მომხრე ვერ ვიქნები.

მ. ჯალალონია.

საქართველოს იუსტიციის მინისტრის განცხადება

კულტურა ყოველთვის იყო და არის ერის თავისებური სახე. ის ერთგვარი საღაროა ეროვნული ხასიათის, ფსიქიკის, დღეს როცა უკვე კულტურამ თავი დააღწია პარტიულ დეკრეტებს, დადგენილებებს განსაკუთრებულია მისი როლი, ბედი, სწორედ კულტურის, სახელმძღვანელო, ქართული კულტურის ავტორი გახდა ჩვენი საუბრის ამოქაველი წერტილი ზუგდიდის მუზეუმის დირექტორთან, ისტორიკოს მეცნიერებთან კანდიდატთან ბატონ გონელი არასამიანთან.

—ბატონო გონელი, როგორ წარმოგიდგინათ დღევანდელი ქართული კულტურის მდგომარეობა, ხომ არ ფიქრობთ, რომ ქართველი კაცი, რაღაც გარკვეული დრო ზერელედ ეკიდება, გამოეთიშა კულტურულ ცხოვრებას, ჩვენს მუზეუმებს, ჯვარს, სვეტიცხოველს... დამთავლიერებელი არა მყავს, იდგმება დიდებული კლასიკური ოპერა და დარბაზი ცარიელია. რით ხსნით ამ მოვლენებს?

—სულ მცირე ხნის მანძილზე ისეთი ცვლილებები მოხდა ჩვენს საზოგადოებაში, პოლიტიკურ ცხოვრებაში, რომ ამან ღრმა კვლი დაატყო კულტურის სფეროსაც. საერთოდ, როცა ქვეყანაში მიიმე სიტუაცია ყოველმხრივ, ყველაზე საველად ბედი ეწევა კულტურას, ყველაზე მეტად ზარალი ედება შემოქმედებით ინტელიგენციას. როგორც იტყვიან, კულტურის მოღვაწეებს ძლიერი მკლავები არ ასხიათ მხრებზე. სახელმწიფო სახელმწიფოა და აქ ყველაფერი დამოკიდებულია „ძლიერთა“ ანუ ქვეყნისათა წარმომადგენლებზე. კულტურას ადამიანები ქმნიან. შეუძლებელია ის ამოიწეროს. შესაძლებელია, ის რაღაც მონაკვეთში შესუსტდეს, ერთ ადგილზე გაჩერდეს, მაგრამ შემდეგ კვლავ იფეთქოს ახალი ძალით, კვლავ ახალმა წყაროებმა იწყონ დინება. ამის მაგალითები ბევრი გვაქვს. წლების მანძილზე იყო ჩვენი კულტურა ჯვარცმული, გვემული, მაგრამ იქმნებოდა შედეგებიც. ფაქტია, რომ დღევანდელი ქართული კულტურა სათანადოდ ვერ ეხმარება ერის გამოღვივებას, იმ დროს ფსიქოლოგიურ ცვლილებებს, ღირებულებათა გადაფასებას ვერ პასუხობს ჩვენი ხელოვნება, ლიტერატურა, თეატრი. მაგრამ ეს არამც და არამც არ ნიშნავს იმას, რომ ქართული ფენომენი განუვადგარია კულტურისგან.

—ნუთუ ამ „მიძინების პერიოდის“ (პირობითად ვუწოდოთ ასე) მიზეზი ომია. საქართველოს ისტორია ომების ისტორიაა, სისხლის ღვრის ისტორია, თუმცა როგორც კი მშვიდობიანი ხანა დადგებოდა, მაშინათვე მიაშურებდა კირითხურო ხარაჩოს და აგურს აგურზე დებდა, თეატრიც

ნად ეკონომიკაზე. როცა თეატრს განათება არა აქვს, იქ მუშაობა წარმოუდგენელია. როცა მუსიკალურ სასწავლებელს ინსტრუმენტები აკლია, იქ ნიჭის გაშლანება არაა შესაძლებელი. ქვეყანა სულს ღაფავს, ეკონომიკური სიღატაკით ბევრი რამის საშუალებას არ გვაძლევს. ჩვენი ერის კულტურის ისტორიულ სიძველეთა შენახვა-განახლებაზე ყოველდღე უნდა ვზრუნავდეთ. თითოეულ ფრესკას უნდა ველოლიავოთ, თითოეულ ექსპონატს უნდა გავუფრთხილდეთ. როგორც იტყვიან, ახლა ამისთვის „არავის ცხელა“. მაგრამ თუ დღეს არ მოვეუარეთ, თუ არ შევიწარმინეთ, რაც გვაქვს, ვერც მომავალ თაობებს, მოვთხოვთ ამას.

ასევე შორი წარსულიდან იღებს სათავეს...

—ამ შემთხვევაში მართო პოლიტიკური მომენტი არ ფიგურირებს. კულტურის განვითარების დონე იმდენად არ არის პოლიტიკაზე დამოკიდებული, რამდენ

—ყველამ ვიცით, რა ტრაგედია დაატყდა ჩვენს ქალაქს, რამდენი სახელოვანი თანაქალაქელი დაეკარგეთ. ჯერ კიდევ შეგებშია ჩვენი ქალაქი. არა მგონია, იმ ტრაგიკულ დღეებში (და თუნდაც ახლა) რომელიმე ზუგდიდელს ჰქონ

სასიხარულოა. ერთ ქალაქში ერთ მანეთის გვერდით, ორი, გნებავთ ხუთი თეატრის არსებობაშიც ცუდს არაფერს ვხედავ.

—და ბოლოს თქვენი მუზეუმი— ის შესახებაც რამდენიმე სიტყვა.

—ზუგდიდის ისტორიული მუზეუმი არც თუ ისე სახარბიელო დღეშია. მოგვსენებთ, მუზეუმიდან მისის თვეში გაიტაცეს მე-19 საუკუნის ყავის სერვისის ნაკრები. დღემდე გამტაცებელი უცნობია. იმედია, სამართალდამცავი ორგანოები დაადგენენ მის ვინაობას. შემოგვეჩვიო საექვო ხალხი. ამტრევევს კარებს, ავეჯს, მიაქვთ წვრილმანებიც. ძველ კორპუსში ვიტრინებიდან თითქმის ყველა ექსპონატი ავიღეთ და დაცვის მიზნით გადავიტანეთ საცავში. ჰიანურდება რემონტიც. სირთულეებს ის ქმნის, რომ ჩვენ ადგილზე, ზუგდიდში არა გვყავს ის სამსახური, რომელიც მუზეუმის რესტავრაციას შესძლებს. ამ სამსახურის თბილისიდან ჩამოყვანას კი ფინანსური სიმძნელები ახლავს. საქმე იმაშიცაა, რომ ეს არის მუზეუმი და არა ჩაის ფაბრიკა. აქ ყველაფერი აწონდავნილია. ვერაფერს გამოიყენებს მუზეუმს სხვა მიზნებისათვის. ამიტომაც „ეცარებათ ხელი“ (მინიჭინებს, რესტავრატორებს, რომლებიც კულტურის ბედი სრულელებითაც არ არიან დაინტერესებულნი. კულტურა უნდა გადავარჩინოთ და კულტურა გადავარჩინოთ ჩვენ.

—დამერთმა გვისმინოს, ბატონო გონელი. დიდად გამდლობთ საინტერესო საუბრისათვის. ესაუბრა მარინა ჯონჯუა.

გადაპარჩინოთ კულტურა — კულტურა გადაპარჩინს

ნად ეკონომიკაზე. როცა თეატრს განათება არა აქვს, იქ მუშაობა წარმოუდგენელია. როცა მუსიკალურ სასწავლებელს ინსტრუმენტები აკლია, იქ ნიჭის გაშლანება არაა შესაძლებელი. ქვეყანა სულს ღაფავს, ეკონომიკური სიღატაკით ბევრი რამის საშუალებას არ გვაძლევს. ჩვენი ერის კულტურის ისტორიულ სიძველეთა შენახვა-განახლებაზე ყოველდღე უნდა ვზრუნავდეთ. თითოეულ ფრესკას უნდა ველოლიავოთ, თითოეულ ექსპონატს უნდა გავუფრთხილდეთ. როგორც იტყვიან, ახლა ამისთვის „არავის ცხელა“. მაგრამ თუ დღეს არ მოვეუარეთ, თუ არ შევიწარმინეთ, რაც გვაქვს, ვერც მომავალ თაობებს, მოვთხოვთ ამას.

—ჩვენი ქალაქის თეატრი დიდი ხანია დუმს. არ არის კინო. უნივერსიტეტი, რომელიც ახლახან გაიხსნა და რომელსაც თვითონაც უჭირს, ვერ ასრულებს ეროვნული კულტურის ცენტრის ფუნქციას. ამიტომაც „ბიზნესისა და კომერციის ქალაქს“ უწოდებენ მას.

ნოდა თეატრის ლოკაში ჯდომის, ან ამერიკული ფილმების ნახვის სურვილი. ისე, მიმაჩნია, რომ პოლიტიკა თავისი გზით უნდა წავიდეს, კულტურა თავისი გზით. თეატრიც უნდა იყოს ქალაქში, კინოც. ცხოვრებაც უნდა გაგრძელდეს. ერმა უნდა მიიღოს ის საზრდო, რაც აუცილებელია მისი სულიერი და ზნეობრივი აღორძინებისათვის. ბიზნესისა და კომერციის, ქალაქად ჩვენი ქალაქი სწორედ იმან გადააქცია, რომ აქ არ იყო კულტურის ძლიერი კერა. რაც შეეხება ზუგდიდის სახელმწიფო თეატრს, მას თავისი პრობლემები აქვს. უბირველესი ამ პრობლემათაგან რეჟისორის პრობლემაა. ამ თეატრის ისტორიას არ ახსოვს ადგილობრივი რეჟისორი. დროებით ჩამოსულს მუდამ გაქცევაზე ეპირათვლი და ასე ვერ მოლონიერდება, ვერ მომძლავრდება თეატრი. ადგილობრივმა რეჟისორებმა ჩაპბერეს სული თეატრს მესხეთში, ოზურგეთში, თელავში. ახლახან ეროვნული თეატრის დაფუძნების იდეაც გაჩნდა. ეს ძალზე

ესაუბრა მარინა ჯონჯუა.

ზუგდიდელთა უმრავლესობამ კახა მიგინეიშვილი ალბათ ამ დღეებში გაიცნო, როცა მისი რეჟისორობით ადგილობრივ თეატრში განხორციელდა მხატვრულ-ლიტერატურული კომპოზიცია, რომელშიც საყოველთაო მოწონებისა

მოწონებია არ მივიღე, რითაც „ძლიერთა“ ანუ ქვეყნისათა წყრომა დავიმსახურე. საბოლოოდ ყველაფერი თეატრიდან ჩემი ვადგებით დამთავრდა... სამწუხაროა, რომ ამ ფაქტს თეატრის მრავალრიცხოვან კოლექტივში არავითარი

მაშურებელი... ..ეროვნულმა მოძრაობამ გადაწყვიტა ეროვნული თეატრის დაარსებით სულიერი საზრდო მიეწოდებინა ხალხისათვის. მეცნობის როლი სამეგრელოს რეგიონის აღ

გამოჩენილი თეატრალბები... —ვის უხამამდვანელეებს თეატრს? —სამხატვრო ხელმძღვანელი სპონსორთან ერთად.

თქვენ, როგორ ჩანს ზუგდიდში მკვიდრდებით... —ზუგდიდთან ჩემი ბავშვობა მკავშირებს. მაშინვე, ოთარ მიგინეიშვილი ახსოვს ალბათ მისი თაობის ხალხს. იგი მსახიობი იყო და ადგილობრივი თეატრის სცენაზე არაერთხელ გამოსულა. მისი ხელმძღვანელობით შეიქმნა ვოკალური ანსამბლი „ციცკარი“. მე ხშირად დავუყვებოდი მამას და აქაურობა კარგად ვიცნობ. დიდი ისტორიის ქალაქია. ვიცნობ ამაჟ, თავმოყვარე, მაღალი ადამიანური ღირსების ზუგდიდელებს და ალბათ სიმბოლურიცაა, რომ სწორედ აქ გამოვლინდა უფრო მძაფრად ხალხის ურყევი ნება თავისუფლების და სამართლიანობის აღდგენისა...

რაც შეეხება ზუგდიდში ჩემს დამკვიდრებას, ჩემი აქ ყოფნა დროებითია. დღეს მე უნდა ვიყო, იქ, სადაც, საქართველოს ბედი წყდება, თეატრში ჩემი მოღვაწეობაც და ზუგდიდში ჩემი ყოფნაც ამის დასტურია. მერე კი, როცა საქართველოში კანონიერი ხელისუფლება აღსდგება, როცა ყველაფერს თავისი სახელი დაერქმევა, მეც ჩემს ქალაქს, ჩემს საქმეს დავუბრუნდები. დღეს კი ბრძოლა გრძელდება... ჩვენ არ დავმარცხდებით, საქართველო გაიმარჯვებს.

გმობლ სამარსულაბრივი ბნისი

მე უკვე აღარ მჭერა იმ ოპონენტებისა, ვინც ამტკიცებს, რომ თითქოს აფხაზეთი გვეომბოდეს. ჩვენ გვებრძვის პირისხილიანი რუსეთის იმპერია ერთი მუჭა აფხაზეთი კარგიერისტების ხელით. ამის დამადასტურებელია ამ საზარელი ომის ყოველდღიური ბატალიები. დავაკვირდეთ, რა ხდება ამ ბოლო დღეებში? მხარეები ხელს აწვირენ შეთანხმებას ციხლის შეწყვეტის შესახებ, მოწინააღმდეგე კი კვლავ უკიდურესი სისასტიკით ბომბავს სოხუმს, კელასურს. ამით მოძალადე ერთხელ კიდევ გავსინებს და გვრთბუნავს: ჩემს ნებას თუ არ დავუვებით, სულ ჭოჭოხეთურ ყოფაში გამყოფებით, აი, სანამდე მიიყვანეს საქმე ფსევდოპოლიტიკოსებმა. ამის შემდეგ გამოდის პარლამენტარი ე. შენგელია და ბავშვით გვყვავებს: ნუ გეშინიათ, საქმე არც ისე რთულია, როგორც ზოგიერთი ვინმე დემოგოგობსო. მისი ლოკიკით, სანამ არძინებას რეჟიმი აღდგებოდა აფხაზეთის ტერიტორიაზე მასამ წლები გავა და... ვინ იცის საქმე როგორ შეტრიალდება.

ახეთი ფარისევდური ლავირებით ჩვენი საქმე წინ ვერ ივლის. მხოლოდ თანმიმდევრული, მტკიცე, რეალისტური პოლიტიკის ხსნის განსაცდელის წინაშე მდგარ საქართველოს. ახეთ გზად კი მხოლოდ კანონიერი ხელისუფლების აღდგენა მიმაჩნია საქართველოში.

„ჩვენ არ დავმარცხდებით“...

და ამაღლებულობის განწყობა შექმნა ჩვეს დაუმორჩილებელ ქალაქში. მაგრამ ახალგაზრდა მსახიობს ზუგდიდელთა გარკვეული ნაწილი მანამდე იცნობდა, ოღონდ არა როგორც ნიჭიერ ხელოვანს, არამედ კანონიერებისათვის თავგამოდებულ მებრძოლს, რომელმაც იმ მიმე დღეებში სხვა ღირსეულ მამულიშვილებთან ერთად მტკიცედ გამოხატა ურყევი ერთგულება თავისუფლების იდეალებისადმი.

გამომსახურება არ მოპოვოდა... ხოლო რაც შეეხება თეატრალური ინსტიტუტს, სადაც მსახიობის ოსტატობის კათედრაზე ვმუშაობდი, პროტესტის ნიშნად, ჩემით წამოვედი...

—ზუგდიდის თეატრში როგორ აღმოვჩნდი? 28 მაისს ჩამოვედი აქ „თავისუფლების ამ კუნძულზე“ როგორც დღეს უწოდებენ თქვენს ქალაქს, რათა ზუგდიდელლებთან ერთად აღმენიშნა ეს ღირსშესანიშნავი დღე. მერე იყო ეროვნულ-გამანათლებლებელი მოძრაობის სურვილი, რომ ადგილობრივი თეატრი გამოგვეცოცხლებინა, მართალი და თამამი სიტყვით მათ გვერდით ვმდგარიყავით. და მეც დავთანხმდი იმ წარმოდგენის რეჟისორი ვყოფილიყავი, რომელიც თქვენ იხილეთ...

ორძინების ფონდმა იკისრა. დიდ საქმეებს აკეთებს აღნიშნული ორგანიზაცია, მეტად ფართოა მისი მოქმედების არეალი. მართალია, ხუნტა ათასგვარ პროვოკაციულ ჭორებს ავრცელებს ფონდის მისამართით, მაგრამ ეს ხელს არ უშლის მის მესვეურებს აკეთონ მამულიშვილური საქმეები...

რამდენადაც მე ვიცი, საქართველოში აქამდე არ არსებობდა ეროვნული დრამატული თეატრი და ჩვენც ძალზე სერიოზული ამოცანის წინაშე ვდგავართ: ამ უწინებისა და ანარქიის პერიოდში უნდა ვიბრძოდეთ ქართული ზნეობის, ქართული კულტურის, ქართული სიტყვის გადასარჩენად...

—ბატონო კახა, რა პრინციპით მოგვამატება თეატრი?

—თეატრი სახელმწიფოებრივი პრინციპით იმუშავებს. ყველამ, ვისაც აქვს ჩვენთან თანამშრომლობის სურვილი, უნდა მიმართოს სამეგრელოს რეგიონის აღორძინების ფონდს და თეატრს. ამავე დროს დავგემოდა გვაქვს სათანამშრომლოდ მოვიწვიოთ ცნობილი მსახიობები, რეჟისორები,

—ბატონო კახა, თქვენ მარჯანიშვილის თეატრში მუშაობდით და როგორც ვიცი, პარკეპტიულ მსახიობადაც ითვლებოდით. —რა გოხდა, თეატრიდან რატომ წახვედით? —იმ დღეებში, როცა ძალიან უჭირდა საქართველოს, როცა პაერში დენთის სუნი ტრიალებდა, როცა კანონიერი ხელისუფლების მომხრეებს უკვე ამრეზით უყურებდნენ, მარჯანიშვილის თეატრში ცხადდება კონკურსი საუკეთესო ახალგაზრდა მსახიობის გამოსავლინებად. მე რა თქმა უნდა, ამ პროვოკაციულ კონკურსში

და მაინც, იმედით

დასაქმების პრობლემა კვლავ უმწკავესია

მოსახლეობის დასაქმების საკითხი მთელი სიმწვავეით დასვა დღევანდელ დღეებში ჩვენს წინაშე. უმუშევართა რაოდენობამ არანახულ რიცხვს მიაღწია. შრომის პირთა ერთ-ერთი სახელმწიფო რგოლია რომელიც უმუშევართა დასაქმებაზე, სოციალურ გარანტიებზე ზრუნავს. ვფიქრობთ, არ იქნება ისტრემოკლებული ზუგდიდის შრომის ბირჟის უფროსის მოადგილე ელისო ხვიჩიას საუბარი:

— შრომის ბირჟა ჯერ-ჯერობით მაინც ახალი სტრუქტურა ჩვენი საზოგადოებისთვის. მოსახლეობას არა აქვს გათვითცნობიერებული მისი როლი. მას ამის შესახებ ინფორმაცია აკლია. ბირჟა უშუაშაღია სამუშაოს მაძიებელსა და საწარმოს შორის. გარდა ამისა, მთელი რიგი ფუნქციებიც აკისრია. ნორმალურ, ცივილიზებულ ქვეყნებში კარგად ართმევენ თავს ამ ფუნქციებს. რუსეთის რესპუბლიკის მაგალითიც კმარა. მოსკოვის შრომის ბირჟები ნებისმიერ მოქალაქეს უზრუნველყოფენ სამუშაოთი, თუ კარგი სპეციალისტია. ბუნებრივია, უკლაფერზე გავლენას ცნობიერების დონე ახდენს. ჩვენთან პოლიტიკურმა მდგომარეობამ, გაუმართავმა ეკონომიკურმა სისტემამ ქუჩაში გამოყარა ათასობით ადამიანი, რის გამოც არსებობს საშუალებები მოკლებული ადამიანთა მოსახლეობის საკმაოდ დიდი ნაწილი. ძნელი წარმოსადგენია, გალატაკებული, ომის ციცილში გახვეული სახელმწიფო რა დახმარებას გაუწევს უმუშევართა — მხოლოდ რაღაც მინიმუმს. ეს კი ვერაფერი ნუგეშია. ჩვენი შრომის ბირჟა წინა წლებში რეგიონალური იყო, ახლა რეგიონალურის უფლებები ჩამოგვერთვა. ძალიან რთული იყო მუშაობა რეგიონის მასშტაბით, ვერ ვამყარებდით კონტაქტებს რაიონებთან, საერთოდ ვერ დაუშავსირდით მესტაას. ახლა მხოლოდ ქალაქი ზუგდიდი და ზუგდიდის რაიონი შედის ჩვენს დაქვემდებარებაში, მაგრამ მაინც გვიჭირს მუშაობა. ჩვენ წარმოება-დაწესებულებების მუშაობაზე ვართ დაპოკლებული. ჩვენი ფაბრიკა-ქარხნები სანახევროდ გაჩერებულია. ამიტომაც ვერ ვახსენებთ მოქალაქეებს. ხელმძღვანელობაც არასოდეს გვატყობინებან დროულად მუშაობა დათხოვნების შესახებ, არ გვიგზავნი სიებს, რომ ბედის ანაბარად დარჩენილებმა მინიმალური დახმარება მაინც მიიღონ. დღეისათვის ზუგდიდში აღრიცხვაზე 7529 სამუშაოს მაძიებელი. მათ შორის 126 წესდებული აქვს უმუშევრის სტატუსი. სტატუსი ენიჭება მხოლოდ წარმოების მიწვევით (ლიკვიდაცია, რეორგანიზაცია, შტაბების შემცირება) განთავის

უფლებებებს. მათ ცხრა თვის განმავლობაში ეძლევათ შემწეობა. პირველი სამი თვე ეძლევათ მინიმუმ 80 პროცენტი. მინიმუმად დადგენილია 4600 კუპონი. ნორე სამი თვე მინიმუმის 70 პროცენტი. მესამე სამი თვე 60 პროცენტი, მეოთხე თვე 50 პროცენტი. ცხრა თვის შემდეგ ამ უმუშევრებს შრომის სტატი უნარჩუნდებათ იმდენ ხანს, რამდენ ხანსაც ვერ დავსაქმებთ. სხვა კატეგორიას უმუშევრებს (სამუშაოს მაძიებლებს) ვეხმარებით პურის კომპენსაციით. დღეს ზუგდიდში აღრიცხვაზე მყოფი სამუშაოს მაძიებელია შორის 2350 მოქალაქე უმადლები განთავისითაა. სამუშაოს მაძიებლები არიან ექვშედი, ეკონომისტები, ინჟინერები... ეს ფენა მოსახლეობის უკმაყოფილო დაუცველი ფენაა. ზოგიერთ მათ სამუშაოზე უარს ეუბნებიან გამოუცდელიების მიწვევით. რატომ არ უნდა ეხდით ახალგაზრდა სპეციალისტს. ბევრი უმუშევარი ითხოვს საზღვარგარეთ გაგზავნას, თანახმაა ნებისმიერ სამუშაოზე. ეს ნაადრევია. ჩვენ არა გვაქვს ამის შესაძლებლობა. ისევ და ისევ ჩვენი „დაღლილებული“ ყოფის გამო. ისე, ყოველთვის მივესალმებოთ, თუ სახელმწიფო და უმუშევრს შრომითი რესურსების გაცვლას დაოსტატების, კვლამფიკაციათს ამაღლების მიზნით.

საუბარი ჩაწერა მ. ჯონჯუაძე.

ამასწინათ ქართულმა ტელევიზიამ სპეციალური რუბრიკით გადმოსცა ლიტერატორ თამაზ ტყეშელაშვილის საუბარი ცნობილ პროფესორ გვაზ თვარაძესთან. დიდი ხანია ეს პიროვნება, ერთ-ერთი ავტორიტეტად აღიარებული მწერალთა წრეში, არ გვანებივრებს თავისი სტატიებით

რომაც მოუღონა ის პიროვნება, ვისაც ძალუქს არა მხოლოდ ბრძოლების, არამედ ომების ლეკვაო. ნამეტანი ზმ მალა ნათქვამია, ჩემმა შვიმ. ამ გადაცემამ შინაგანად მოამწიფა ჩემში სურვილი უკუიწინოდ, პირდაპირ ვკითხო პატარა პიროვნებას

რაკლია აკლად ქცეული დუმილი

ან ვაპირებდით. უბრალოდ, რომ ვთქვათ, დუმს. და აი, პატარავანი რევაზი მოულოდნელად აჩვენებს ზედმეტად გაწეული მყდროების პერიოდს და გვთავაზობს დღევანდელი მოვლენების საკუთარ ხედვას. პიც, ერთ-ერთმა თაყვანისმცემელმა მისი პროფესიონალურის, ყურები ვიციკიტე საუბრის გულდასმით მოსმენად. ჩველი სიღინჯით, მოზომილი ტონით, მისეული აკადემიური მიმოხილვა ქართული კულტურის, საერთოდ ზოგად-ქართული ცნობიერების საჭირობის პრობლემები. დამაჯერებლობა დიხაც ახლა მის საუბარს. და ეს არც გაგვიკვირებია. ქართული მწერლობა ხომ მისი სტრუქტურის გახლავთ. მაგრამ აი, პიკანტური შეგრძნების ეგვიპტე თურმე წინ გველოდა. როგორც კი ბატონი რევაზი მისთვის უცხო სფეროს — პოლიტიკას უდაწვდა, უმწეო პერსონალ მოგვეჩვენა. ტელეკონტრასტის ერთერთ კითხვაზე: რა აზრის ბრძანდებოდა ბატონი პროფესორი საქართველოს დღევანდელ ვითარებაზე, დაახლოებით ასეთი პასუხი მიღწინეთ: მე მინდა ჩემს ერს ეკთხრა, რომ ღმერთ

ორს: ბატონო რევაზ, ნუთუ გაქვთ აქტივიზაციის ფილოლოგიაში აღიარებული ავტორის, გლაკტიონის, თხოველსკუნოვან ქართულ სულსაგებზე და სხვა პრობლემებზე სოლიდური შრომების ავტორს, უფლება ამდაგვარი გონივრით, კატეგორიული ტონით შეფასება მისცეთ პოლიტიკის შესახებ ლეწის ერის წინაშე? ეგ ხომ წერილები და უპრინციპო, კომპრომისის ლიტერატორების ნაცადი ხერხი, რომლებიც კომუნისტურის ურწმუნელო ვიბრაციებზე ძალღერ ყნოსვას ავლენენ? სუსტი გერმანიობა არა გგონია რაიმეს მატებდეს თქვენს ინტელექტუალურ რენომეს. ვიმედოვნებ, არ ჩამითვლით ასეთ ტონს ფამილიარობად, უბრალოდ გულწრფელად გვერთმას თქვენი გამოსვლით ერთგვარად შეცხუნებულ, მაგრამ თქვენი ხიჯს დღემდე პატივისმცემელი მკითხველი.

არ ვიცი, რამდენად უნისონში გავლენდა ძველი რომიდან ნაცნობი შეძახილი, მაგრამ მაინც მართებულად მივიჩნევ ამ წერილს ასეთნაირად დასრულებად: და შენც, ბრუტუს!

ჯ. თელია.

თანადგობა მებრძოლებს

«მხირაღმს უიწირაბის»

აფხაზეთში წებრძოლ ჯარისკაცთა დახმარების გაწევის მსურველთა რატივი ყოველდღიურად იზრდება. ვინ თანხით, ვინ სურათით ცდილობს გამოხატოს ახანადგობა მებრძოლებისადმი. ჩვენს კორესპონდენტთან საუბარში საქართველოს ეროვნული გვარდცხ მთავარი სმმართველს საფინანსო სამსახურის უფროსმა, შემოწირულობათა შტაბის წევრმა მამუკა ხუბუაძემ აღნიშნა შემოწირულობები. ჩვენთან, დადიანის ქუჩა 1621-ში, მოლიან ქ. ზუგდიდისა და ზუგდიდის რაიონის მ.წ.ოძო-დაწესებუ-

ლებების, კომუნისტების, საგანმანათლებლო სასწავლებლებს, სამედიცინო სამსახურის, ქუჩათა კომიტეტის, სოფლის მოსახლეთა წარმომადგენლები. მოლიან იყოველ მოქალაქეები, პენსიონერები, ბავშვებიც კი. ოდიშის ქუჩის მოზარდებმა საქველმოქმედო კონცერტი უძღვნეს თურმე მებრძოლებს და შეგარდცხ თანხა გადმოგვეცხ. დღეისათვის შემოწირული თანხა ოდენობამ ოთხ მილიონს გადააჭარბა. ბევრმა მოქალაქემ ცხახოგი აგრომრეწველთა ჩვენს სპეციალურ ანგარიშზე (ა/ნ/013) გადარიცხა.

შტაბში მოაქვთ სურსათი—

ბერი იქნება ეს, ხორცი, ყველი, სიგარეტები, კონსერვები თუ სხვა რამ. თითქმის ყოველ მეორე დღეს, ჩვენთან, ფრონტის ხაზზე, მოსახლეობის მიერ შეგროვებული სურსათით დატვირთული მანქანები იგზავნება.

არა აქვს მნიშვნელობა თუ ვინ რამდენ თანხას და რა ოდენობის სურსათს მოიტანს შტაბში (მედიკალები ამ ორგანიზაციების ჩამოთვლა ვინც სოლიდურა თანხები გაიღეს, მაგრამ შეკაცულად თავს ვიკავებთ) მცირედც დიდ სიამოვნებას გვანიჭებს, რადგან ეს ჩვენთვის თანადგობისა და ერთსულოვნების ნიშანია და ძალას გვმატებს.

იგზავნება აფხაზეთში

ზუგდიდის გამგებობასთან შექმნილია აფხაზეთში მებრძოლთა სურსათით მომარაგების შტაბი. აი, რა გვითხრა მისმა ხელმძღვანელმა ლ. ჭითანავამ

ჩვენი შტაბის მომარაგების წყაროა, ძირითადად, ორგანიზაციათა და კერძო პაოთა შემოწირულობანი, იქნება ეს ფულადი თანხისა თუ ნატურის სახით. ახლოგური შტაბი არსებობს ეროვნულ გვარდიის მთავარ სამმართველოსთანაც. ეწყობა ყოველდღიური რეისები ფრონტისაკენ. თითო გზობაზე იგზავნება ერთი ტონა პური, 100 კგ-მდე მოხარშული ხორცი, 70 კგ-მდე ძებვეული, 500-ზე მეტი სიგარეტი, აგრეთვე კონსერვები, ასანთი, საპონი და სხვა საჭირო ნივთები. ჩვენ შევისყიდეთ 3 მილიონი კუპონის ღირებულების პურის ფქვილი, ფოთის ძებვეულის ქარხანამ მილიონი კუპონის ღირებულების პროდუქტი უფასოდ გაუგზავნა მებრძოლებს, ხოლო 850.000 კუპონის ღირებულებისა, ამავე ქარხნიდან შევისყიდეთ.

ჩვენს მებრძოლებს სურსათი და ფული ეგზავნებათ ჩვენი შტაბისაგან დამოუკიდებლადაც. მაგალითად, ჩვენთან მოვიდა კ. გამსახურდას ქუჩის კომიტეტის თავმჯდომარე, მანდილოსანი, და გარდა იმისა, რომ ხსენებული ქუჩის მცხოვრებთა მიერ შეგროვილი თანხა — 100.000 კუპონი მოგვიტანა, გვაცნობს, რომ ამ ქუჩის მოსახლეობამ თავიანთი ერთ დღის კუთვნილი პური მებრძოლებს გაუგზავნა.

ესაუბრა ლაშა ბერულავა.

მ ა ნ ი ა კ ე ბ ი ს ბ უ მ ი ?

ამ ბოლო დროს სულ უფრო მეტად იკვეთება ერთი ასეთი სამარცხვინო ტენდენცია, რაც ფაქტობრივად ხელისუფლების წარმომადგენელთა სულიერი სიმწირეზე მიგვანიშნებს. ეგრეთწოდებული „დედის“ წარმომადგენლები ერთმანეთის აშკარა ლანძღვაზე გადავიდნენ. უკანა პლანზე იწვეს სამშობლოს დამოუკიდებლობა, ქროვნული

იდეალები. ეტაბები მერტყილად იმართება პირდაპირ ურთიერთან. ანგარიშსწორების დონეზე გვანსენდება ირაკლი წერეთლის, ვაჟა ადამიას, გოგა ხაინდრავას ღვაძლიანი გაოსვლები, რომლებიც ტრადიციული ზრდილობა — ეტიკეტის ელემენტარული ნორმების იგნორირებით წარმოართა. გავიხსენოთ ირინა სარიშვილი, იზა ორჯონიკიძის

გესლიანი რეპორაჟი ასათიანის, მუჩაიძის მ. სამართით.

ამასწინათ კი ცნობილმა მსახიობმა ზურაბ ქაფიანიშვილმა გაუთქვა „შანსში“, რომ იტყვიან, გადაუარა თავის უფროს კოლეგებს: თენგიზ აბულაძეს, მინილ თუმანიშვილს, რეზო ჩხეიძეს, გიგა ლორთქიფანიშვილს და ა. შ. ოპონენტია უმთავრესი საზრუნავი, ჩვენი აზრით, საკუთარი პერსონის წარმოჩენა, თვითგან-

დიდება განხვავთ. აი, ამბივიურობის ეს ებღემა მძინვარებს დღეს საქართველოში. მეორე ეპიდემია ეს ზღვარდაუდები კომფორტში, მუცლის მადმერთებლობა. არაკაცებმა დახვედრის მასონურ, კომერციულ ფორმებს ხაჯიგანად ჩაუგდეს ეროვნული

რეტუსები. მათ ამოძრავებთ პირადი გამდიდრების ავადმყოფური შანია. ღმერთმა მოგცეს შენ, საქართველოვ, ამდენი მანაკების გაძღების ძალი და ღონე.

მ. ჯალალონია.

ისევ ნახალი მათოლით

როგორც მოვლენის უშუალო თვითმხილველი იუწყებთან, 27 ივლისს ქ. ქუთაისში კანონიერი ხელისუფლების მომხრეთა ინციტივიო ტარდებოდა ხალხმრავალი მიტინგი. კეთილი ნების აღამიანებმა ერთხელ კიდევ მიმართეს საკუთარი მრწამსის საჯაროდ გამოხატვის ცივილიზებული ფორმას. ყველაფერი მიდიოდა დემოკრატიული სახელმწიფოსათვის დამახასიათებელი ნორმების შესაბამისად. მაგრამ ქუთაისის ოფიციალურ მმართველობას, ეტყობა არ მოეწონა მანიფესტაცია — მიტინგის ამდგარი მსგეღლობა და იგი დაარბია. მომიტინგეებს კბილებამდე შეიარაღებული ვაიქართელები უმსახიპმღებოდნენ ხელკეტებით, წიხლებით, ლანძღვანებით. ხალხის დასამინებლად სროლასაც არ შოერიდნენ. არიან პატიმრობაში აყვანილები. ვაგლახ, აღარ ესმება წერტილი სიძულვილს ჩვენს ბედურულ ქვეყანაში.

ღირსეული

მერაბ იუყუჯავას მხოლოდ შორიდან ვიცნობდი. ვიცოდი ვინც იყო და გაცნობის წყურვილი მქონდა. ბოლოს მინც მოვახერხე მისი გაცნობა ქალაქის მეოთხე საშუალო სკოლის სპორტდარბაზში: უცხო ვინმე რომ დამინახა, ანაზღუდავდა მოიხედა ჩემსკენ, ოდნავ გაკვირებული თვალები შემომანათა და იმ წამში რაღაც მაკუთრი ძალა ვიგრძენი, რაღაც ისეთი, როგორი ძალაც ახლავს მეგობრობას, თანადგომას, ძმობას...
დარბაზში მხარჯული იყო „იოი დაჩი“, — მწვრთნელის ნიშანზე ყველამ საწყისი მდგომარეობა მიიღო.
„სეზან“, — ეს უკვე მეორედ გაისმა მერაბის ხმა დარბაზში და ბიჭებიც მუხლებზე დადგნენ. უხერხულად ვიგრძენი თავი და ის იყო წასვლას ვაპირებდი, რომ მერაბი ჩემსკენ გაჰქოქართა და როცა მომხახლოვდა, მომესალმა და ხელი ჩაემართვა. მოკლედ

კვლავ გახმიანდება „იოი დაჩი“

ავუსენი მოსვლის მიზეზი: — თქვენთან მინდა ვარჯიშის დაწყება — მეთქი. მერაბმა, მოკლი გამოკითხვის შემდეგ, ნება დამართო ვარჯიშებზე მივსვლი.
„კარატე არ არის მარტო ხელის ქნევა და ჩხუბი, კარატე ხელოვნებაა, — მაგონდება ახლა მერაბის ნათქვამი — კარატე ფილოსოფიაა, სულიერი რეჟიმის გამოცდაა; გამძლეობის, ნებისყოფის გამოვლინებაა, და რწმუნებაა საკუთარ თავში. გარდა აპსა, კემშარტი კარატისტი თუ ხარ, კეთილიც ხარ, ზრდილობიანი, თავდაპერილი... ყველაზე მთავარი კი ის არის, რომ ქლიერი იქნები, ძლიერი და ამტანი, თუკი სისხლბორცეულად შეცთვისებ ამ საქმეს. სხვანაირად არ გამოვაი ყოველივე ამის შემდეგ, დღესაც არ ვიცი თუ რატომ იყო ერთ დროს ჩვენში კარატე აქრძა — ლული. ეტყობა, ჩვენთვის კარატე ახალი ხილი იყო, არ იცოდნენ მისი მთავარი ფუნქცია და დანიშნულება, მისი მიზან-

დასახულობა და საპირობა. ამიტომაც იყო ალბათ აქრძა — ლული“.
ამ სიტყვების შემდეგ ადვილად დარწმუნდება კაცი იმაში, თუ როგორია მერაბ იუყუჯავას სულიერი სამყარო, როგორც პიროვნებისა და როგორც ნაღდი კარატისტის.
დღესათვის ზუგდიდში, რომელიც კარატისტი თუ გამოირჩევა დახვეწილი ტექნიკითა და ტაქტიკით, მერაბ იუყუჯავას დამსახურებაა. ის მრავალი წლის განმავლობაში თავდაუზოგავად იღწვოდა იმისათვის, რათა მოზარდი ახალგაზრდობისათვის შეესწავლებინა კარატეს საიდუმლოება. ვინც კი მერაბის მოსწავლე ყოფილა ან გარკვეული კუთხით საქმე ჰქონია მასთან, დამეოწმება ზემოთ თქმულში.
დღეს კი, სხვადასხვა მიზეზთა გამო მერაბ იუყუჯავა სხვა, მეტად საჭირო საქმიანთა დაკავებული და ვერც ფიზიკურად და ვერც სულიერად ვერ ახერხებს ახალგაზრდების მოზადებას...

და სდუმს ერთ დროს ხალხისათა და სიხარულით სავსე დარბაზი, მოწყენილია თითქოს მისი კედლები, აღარ ისმის ძველებურად: „კიბა დაჩი“, „ზენკუცუ დაჩი“, „მე ვერი“, „ამე უკე“, „გედან ბარაი“... თითქოს იქაურობასაც უცვლია ფერი, ყველაფერი გახუნებულია და ერთფეროვანი გამხდარა...
მაგრამ, იმედია, მალე გადაივლის ჩვენს თავზე შემოჭარული ტყვიანფერი ღრუბელი და გამოიარებს ისევ... კვლავ შევიკრიბებით ბიჭები სავარჯიშოდ. რაც მთავარია, მერაბ იუყუჯავაც დაგრძელდება თავის საყვარელ საქმეს და მთელ თავის უნარსა და ცოდნას, როგორც ადრე, კვლავ ჩვენთვის მოიხმარს.
ღმერთი გფარავდეთ, მერაბ! ღმერთი ფარავდეს ჩვენს „სენეს“ სკოლას!
მერაბ ჯიქია,
ძიუ-ღის მწვრთნელი, სპორტის ოსტატობის კანდიდატი.

სისუფთავი, ჩვენ და გარემო

ვიმოქმედოთ გონივრულად

ყოველგვარ გაჭუჭყიანების ზრდა, ბუნებრივი რესურსების უგუნური გაცოყნება, სერიოზულ სირთულემდე კიბივყუჭანს. აკი, მოვიპეტო კიდევ მწარე ნაყოფი. ამიტომ უნდა ვიმოქმედოთ გონივრულად.
მდინარე ჩხოტუშის გაბინძურებაზე მიწა შეგაჩერო ყურადღება. ეს მდინარე დღეს ნაგავსაყრედ და მიჩნეულია. რას არ ყრიან შიგ, მკვდარ ცხოველებსა და ყოველგვარ სიბინძურეს. და იგი სანამ ადიდება და შავ ზღვაში ჩაიტანს ამ უწმინდურობას, ყარბ.
საჭიროდ ვთვლი ქუჩის კომიტეტებმა გამოყონ პირები, რომლებიც პერიოდულად მიხედავენ ამ საქმეს. მტიციედ უნდა

გავატაროთ დაჯარიმების პოლიტიკა.
იქნებ ვუჭირისუფლოთ მდინარეს. კიდევ ერთი: ნუთუ ასე ძნელია ერთ დღეს რომ ვიმუშაოთ საკუთარი ქალაქის გალამაზება - გასუფთავებისათვის? მოდიოთ ზუგდიდლებო! ამ ერთ დღეს დავარქვათ: — საქალაქო სანიტარული დღე; წესრიგში მოვიყვანოთ საწარმოდაწესებულებების ეზოები, მიმდებარე ტერიტორიები. მივხედოთ საკუთარ ეზო-ყურეს, და გასუფთაოთ საცხოვრებელი სახლების სატრბაზოები, სარდაფები, სხვენ-ინებები, ქუჩები.
ნაგავის გატანაზე კი კომუნალურმა სამსახურებმა გაგვიწიონ დახმარება. მიხედოთ გარემოს,

სანამ გვიან არ არის. შენი მიმდებარე ტერიტორია რომ დასუფთაო, ამას იძულების ფაქტორი კი არა, შინაგანი კულტურა უნდა გკარნახობდეს.
აღამიანების უსულგულობის ფაქტებს წაწყდებით ყველგან. ბუნებრივიდან გადმოყრილი სოფახო ნაგავითაა სავსე რაიონული საავადმყოფოს წინა ტერიტორია, ავტოსადგურის მისაღობები, მოზრდილთა პოლიკლინიკის ეზო და სხვა.
მხედლოთ ქალაქს, გამოვაცხადოთ სანიტარული დღე. გყოლოვით უსაფრთხოების ერთ-ერთი პრაქტიკულად შევასაოთ ხორცი.
ბ. ანდრიაძე.

გამოსათხოვარი

ნიკოლოზ ჩილაჩავა

კავშირგაბმულობის ზუგდიდის საწარმოო სამმართველოს კოლექტივს დააკლდა კიდევ ერთი დეაწლმოსილი მუშაკი — ნიკოლოზ (კიკუ) პირილიან ქეჩილაჩავა; კაცი, რომელიც უზომოდ იყო შეყვარებული მის სპეციალობაზე; კაცი, რომელსაც იცნობდა მოსახლეობის უმრავლესობა და ასევე კეთილად მოიხსენიებს მის სახელს რადიოს ყველა მოყვარული; კაცი, რომელმაც პატიოსანი შრომით აღზარდა შვიდი შვილი...

ბატონი კიკუ თითქმის 60 წელი ემსახურებოდა რადიოქმუშაობისა და განვითარების საქმეს. კეთილსინდისიერი და ნაყოფიერი მუშაობისათვის მას მიღებული ჰქონდა სხვადასხვა ჯილდოები.
მშვიდობით ბატონო კიკუ. მსუბუქი იყოს თქვენთვის მაცხოვრის კარის კურთხეული მიწა, რომელსაც თქვენ მიებარებით. ზუგდიდის კავშირგაბმულობის კოლექტივი.
არედ. დიღია მისი დამსახურება უგასამრჯელო ღონისძიების ორგანიზაციის საქმეში. ამავე წლებში იგი ზუგდიდის რაიონული ცენტრალური საავადმყოფოს ორგმეთოდკაბინეტშიც იყო დასაქმებული.
დეაწლმოსილი მედიცინის მუშაკის, შესანიშნავი მეგობრისა და კოლეგის სხოვნა მარად დარჩება იმა გულში, ვინც მას იცნობდა და ვისაც მასთან ურთიერთობა ჰქონია.
ზუგდიდის რაიონის სამედიცინო საზოგადოება.

აბიჭურიენთა - საყურადღებო!

ზუგდიდის დამოუკიდებელი უნივერსიტეტი წელს პირველად აცხადებს აბიჭურიენტთა მიღებას თურქული ენის, ლიტერატურის და ისტორიის ფაკულტეტზე. სადაც თქვენ გექნებათ საშუალება მიიღოთ ისტორიული განათლება სპეციალიზებული თურქოლოგიური განხრით (ენის დაუფლებით), რაც თანამედროვე გეოპოლიტიკურ ვითარებაში ვისაზავთ პერსპექტივებს სპეციალობის კარგად დაუფლების შემთხვევაში იმუშაოთ პოლიტიკის, დიპლომატიის ან ბიზნესის სამყაროში.
წარჩინებით კურსდამთავრებულებს მიენიჭებათ ისტორიკოსი-აღმოსავლეთმცოდნის, თარჯიმნის და მასწავლებლის კვალიფიკაცია.
რამტკობრტი.

ნექტარ კიტია

ზუგდიდის მედიცინის დარგის მუშაკთა რიგებს გამოაკლდა ჯანდაცვის წარჩინებული, მეორე მსოფლიო ომის ვეტერანი ნექტარი აპხვანტის ძე პიტია.
62 წელი უანგაროდ ემსახურა ბატონი ნექტარი ჯანმრთელობის ზუგდიდის მერვე საშუალო სკოლის პედაგოგიური კოლექტივი იუწყება დამსახურებული მასწავლებლის
ნინა ვალიკოს ასული ნაყებია — ჩხეთას გარდაცვალებას და თანაუგრძნობს განსვენებულის ოჯახს.
დარჩელის საშუალო სკოლის 1974 წელს კურსდამთავრებულები იუწყებიან თანაკლასელების
თემურ შოთას ძე ნანავას გარდაცვალებას და სამძიმარს უცხადებენ განსვენებულის ოჯახს.
უახლოესი მეზობლები იუწყებიან
ჯანიკო აკაის ძე კარანაძის გარდაცვალებას და თანაუგრძნობენ განსვენებულის ოჯახს.

მეუღლე შალვა გვილაძე

მეუღლე შალვა გვილაძე, შვილები: მიმონა, გურამი წიწავები, მაკა გვილაძე, გია კობლაძე, სიძეები იური წიწავია, ზაზა კუტალია, რძალი ია ბესელია, შვილიშვილები: იუზა, მამუკა წიწავები, მარიამი წიწავა, ირაკლი კუტალია, მია კობლაძე, მზახლები: ეთერი, კრილენკო კუტალიები, მერი, შოთა ბესელიები, რძალი რაისა ჯაბუა, მზახლები: ზაირა გვილაძე, დები: ვერა, ვალია, ლუკა და ფუცული, მული ვალია, მული-შვილები მეგლუბი, შოთა, ციცო ჩაჩიბაიები, რძლები ლიდა, ნატო, მერი, როზა. სიძეები: ტერენტი არქანია, შალიკო ვარდანია, დის შვილები, ძმისშვილები და ახლო ნათესავები იუწყებიან, რომ გარდაიცვალა
ტატანა დიტოს ასული ნაყოფია — გვილაძე.
პანაშვილი 29, 30, ივლისს. დაკრძალვა 31 ივლისს, გამოსვენება ქ. ზუგდიდი, ნინოშვილის ქუჩა №49 — დან 17 საათზე.

მეუღლე არსენა, შვილები

მეუღლე არსენა, შვილები ლუბარა, დოდო, ლური. ჯანი, ზური. აბი. იური, და ქუნა, მული ანტისა. მზახლები: მიშა, ნოდარი. რძლები: ლონდა ხორავა, ეთერ კვარაცხელია, ეკატერინე დარონია, მანანა ლომია, ვენერა ფიფია, თალიკო წურწუშია, ლოლა ფიფია, სიძეები: მუშნი კვარაცხელია, ვარლამ მატუა, გია გოგობია, დიდა ტატანა გოგოლაძე, შვილიშვილები: მია, გია, ლევანი, ლალი, ზურაბი. რევაზი, თამრიკო, შვილთაშვილები: გიგა და ლევანი შერობიები, სოფიკო, მარიკა გოგობიები, დისშვილები: ნონა, თემური კვარაცხელიები, ძმისშვილი მანანა ქარადავა, ახლო ნათესავებით იუწყებიან
თამარ ლევანის ასული ქარდავა — შეროზის გარდაცვალებას. მანაშვილი 29, 30 ივლისს. დაკრძალვა 31 ივლისს სოფელ ჩქვალურში. (წალენჯიხის რაიონი).